

[Christmas Møller.]

gens hele økonomiske Politik? Vil den lade Samlingen gaa til Ende, vil den lade det hele gaa videre uden at foretage den Række af Foranstaltninger, som er nødvendige for at skabe en bedre Stilling for Landbruget? Regeringen kan maaske afvise dette Spørgsmaal under Behandlingen af en Sag som denne, og jeg ved jo, at den er ivig efter at gøre det, men Spørgsmaalet er der, og Spørgsmaalet bliver der, indtil det er løst, saa sandt som Stillingen økonomisk i Dag er den, at hvis man fortsætter ad den Vej, der er Regeringens, saa kan man holde det hele gaaende et Stykke Tid, men saa kan det ikke ende med andet end økonomisk Sammenbrud for det danske Samfund.

A. M. Hansen: De politiske og økonomiske Betragtninger, som de to ærede Medlemmer Hr. Søren P. Larsen og Hr. Christmas Møller har givet Udtryk for her i Dag, er jo ikke nogen ny Tale. Det er heller ikke nye Betragtninger, de har været fremført til Diskussion her i dette høje Ting ved enhver Lejlighed i Løbet af denne Samling, og der vil sikkert blive adskillig Lejlighed for de Herrer til at komme tilbage til Diskussionen om disse Spørgsmaal igen. Jeg skal derfor holde mig til den foreliggende Sag. Forslaget tager jo Sigte paa ved en rent midlertidig Lovgivning at vise dog nogen Imødekommenhed over for de af Tjenestemandorganisationerne fremsatte Ønsker. Det er forstaaeligt, at Tjenestemandorganisationernes Repræsentanter under Trykket af de stigende Leveomkostninger finder det ønskeligt, at Reguleringsstillægget skal kunne følge det stigende Udgiftstal efter ensartede Forhold hele Skalaen igennem. Jeg maa ogsaa indrømme, at jeg savner en virkelig overbevisende Begrundelse for Indførelsen af det saakaldte store Interval i den Skala, som er Grundlaget for Reguleringsstillæggets Bevægelser. Jeg ved godt, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde, at Bestemmelsen herom i Loven af 1931 blev tiltraadt fra alle Sider, men jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at det skete i højere Grad af politiske end af rent saglige Grunde.

Paa den anden Side maa jeg paa mit Partis Vegne være enig med den højtærede Finansminister i, at saavel de vanskelige Forhold, der raader inden for store Dele af Erhvervslivet, som de finansielle Forhold i Almindelighed ikke for Tiden muliggør en varig Ændring af Tjenestemandsløven paa dette Punkt. Det er derfor glædeligt at se,

at Tjenestemændene gennem deres Repræsentanter i Forstaaelse af Tidens Vanskeligheder udviser det samme Maadehold i deres Krav, som de udviste i 1934—35, da de under Hensyn til de da raadende økonomiske Vilkaar gav Afkald paa den ene af de to Portioner af Reguleringsstillægget, som Loven hjemlede dem Ret til. Jeg udtalte dengang paa mit Partis Vegne vor Tilfredshed hermed og føjede til, at denne Forstaaelse og Resignation fra Tjenestemændenes Side ikke skulde blive glemt. Jeg kan derfor i Dag udtale min Glæde over, at det er lykkedes at naa til Enighed, og over, at den højtærede Finansminister har fundet Forstaaelse hos Tjenestemændenes Repræsentanter i den Grad, at de forhandlingsberettigede Organisationer har givet enstemmig Tilslutning til den her foreslaaede midlertidige Ordning for det kommende Finansaar.

Paa mit Partis Vegne kan jeg derfor udtale Tilslutning til Lovforslaget og anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Valdemar Thomsen: Krigstidens Dyrtds- og Konjunkturtillæg fik, som den højtærede Finansminister bemærkede i sin Fremsettelsestale, sidst i Tyverne Navneforandring til Reguleringsstillæg, der i sig har samme Egenskaber som de to tidligere Tillæg. Dette Tillæg er højere, jo større Løn den paagældende Tjenestemand oppebærer, altsaa stik modsat det Princip, som gælder for Nødhjælp til Landbruget, og det stiger og falder, efter som Leveomkostningerne gaar op eller ned — Indtjeningsmulighederne derimod lader man fuldstændig ude af Betragtning. Men nu siger man altsaa: Det er urimeligt, at Tillægget ligger fast mellem Udgiftstallene 2 427 og 2 842, og det kan der tilsyneladende være noget om, da Afstanden mellem de to Tal er 3 Gange saa stor som mellem de andre i Skalaen fastsatte Grænser. Der er imidlertid mere end een Maade at udligne dette Misforhold paa. At Tjenestemændenes Centralorganisationer finder, de burde have to Portioner mere, nu da Udgiftstallet er 2 710, er der vel ikke noget at sige til, altsaa set fra deres Side. Men Finansministeren burde have gjort de Herrer Organisationsmænd opmærksom paa, at det aldeles ikke, som det er oplyst her i Dag, er tilfældigt, at Loven af 1931 bestemmer, at Tillæggene højst maa andrage 528—876 Kr. for Lønninger fra 1 500 Kr. og opefter, medmindre Udgiftstallet overstiger 2 842. Og Finansministeren kunde endvidere uden at have overtraadt sin